

[Undervisningsministeren.]

sørge for paa ethvert givet Tidspunkt at faa saa meget som muligt sparet op for at have et Rygstød til de Tider, der kan komme med ringere Indtægter.

Hermed har jeg gennemgaaet alle Grundtrækkene i Lovforslaget og den Baggrund, hvorpaa det er fremsat, og jeg udtaler mit Ønske om og ogsaa min Tro paa, at dette Forslag, der altsaa nedbringer Statens Udgift til Statsteatret endda ikke saa lidt under den Sum, som hele Rigsdagen for 4 Aar siden var enig om kunde og burde ydes til Statsteatret, vil kunne gennemføres. Jeg maa meget ønske, at det bliver gennemført saa hurtigt som muligt, for at Teatret kan faa det, som det ikke har haft i de senere Aar: den fornødne Ro til at lægge sine Planer, ogsaa repertoiremæssigt og økonomisk, paa længere Sigt. Det vilde være meget glædeligt og meget rimeligt, synes jeg, om vi nu i denne Vinter, hvor vi skal fejre Kvarttusindaaret for Holberg, kunde vedtage en god og varig Ordning for Holbergs gamle Hus.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Stats- og Forsvarsministeren af Holstein angaaende Forøgelse af Landets Forsvarsberedskab.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 6.)

Forespørgeren (Holstein): Efter at min Forespørgsel nu i 3 Maaneder har ligget lagret paa Rigsdagens Bord, har den højtærede Regering paa den efter Forretningsordenen næstsidste Dag besluttet at underkaste den en Drøftelse. Der er saa meget mere Grund hertil, som der i den Tale, hvormed den højtærede Statsminister aabnede det udenrigspolitisk set mest usikre og skæbnetunge Rigsdagsaar siden Krigen, skønt vi dog har haft adskillige Aar, der var langt mere alvorlige, end Menigmand faar Anelse om gennem Læsning af den danske Presse, saare betegnende ikke var et eneste Ord om Landets udenrigs- og militærpolitiske Stilling, ikke et Ord om de verdenspolitiske Begivenheder, som giver Anledning nok til bange Anelser om vor Stilling udadtil og bekymrede Spørgsmaal om vort Forsvars Tilstrækkelighed, ikke Antydning af, at den internationale Nedrustning, paa

hvis forventede Virkeliggørelse dansk socialradikal Militærpolitik i Aarevis har bygget og hygget sig, nu som en udslidt Lazarus — Ordene er den italienske Premierministers, fremsat paa et stort Møde paa Torvet i Milano for faa Uger siden — er blevet begravet under en illusionsfri og fraseforagtende almindelig Oprustnings Bjerge af Pansre og Kanoner — ikke et Ord om Folkeforbundets nu almindeligt indrømmede Insolvens som international Fredsinstitution, det Folkeforbund, der var Hovedhjørnestenen, hvorpaa den danske radikale Intelligens konstruerede og baserede dansk Politik i Forhold til Omverdenen, og i Tro til hvilken den søgte at forme og præge dansk Ungdoms- og Folkeopdragelse fra de yngste Ballilaer til Social-Radikalismens SS-Korps af prøvede, alderstegnede Freds-Don Quichoter, ikke en Antydning af den storpolitiske Magtomgruppering i Europa og den gamle Alliancepolitikts hektiske Genopblomstring midt i Folkeforbundets elysæiske Fredshave med Folkeforbundshotellerne i Genève som hurtigt fremkaldende Drivhuse, ikke en Antydning af, hvad alt dette betyder militært og politisk for Danmark.

Den højtærede Statsminister har til Begrundelse for denne sin Tavshed anført, at en Redegørelse for Regeringens Udenrigs- og Militærpolitik vilde vække Uro og Utryghed i Befolkningen, men Statsministeren forveksler her Aarsag og Virkning. Det er den danske Regerings hidtidige letfærdige Folkeforbunds- og Militærpolitik, som, maalt med de sidste Aars storpolitiske Udvikling og som dansk Akkompagnement til den krigssvangre Verdenspolitik, mere end nogen Sinde maa fylde enhver, hvem Landets Skæbne ligger paa Sinde, med Ængstelse og Uro. Den højtærede Regering maa erindre, at den, alene blandt alle smaa Stater i Europa, til det sidste har villet gennemføre isoleret Afrustning. Den maa erindre, at den har en Fortid, og en Fortid, som har været til det allersidste, at den højtærede Udenrigsminister for faa Aar siden i Paris i en kompetent udenlandsk Forsamling af folkeforbunds- og folkeretskyndige offentlig forsvarede denne danske isolerede Afrustningspolitik, og at han her i denne kompetente danske Forsamling forsvarede den endnu saa sent som den 6. Marts 1931 under tredie Behandling af Lovforslaget om Hærens og Flaadens Omdannelse til Vagtkorps og i Efteraaret 1932, efter at Forliget var vedtaget, da Regeringen paa ny fremsatte sit Afrustningsforslag.

Det maa tages i Betragtning, at selv